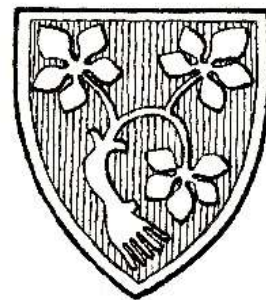

zprávy

roudnické farnosti

8. číslo – září 2015

ÚVODNÍK

Nový klub, nový web

Letošní jmeniny našeho kostela, tedy Svátek Narození Panny Marie, jsme oslavili dvěma poměrně zásadními novinkami. Zprvu se naše farnost opět vrátila do virtuálního života, neboť jsme oplakali uhynulé webové stránky a spustili nové. Doufáme, že na nich bude k nalezení vše potřebné a že se postupně zdárně zaplní: prostor je nejen pro organizační údaje, jako je kalendář bohoslužeb, na koho se s čím a jak obrátit, jak fungují prohlídky nebo pobyty, ale také pro čtení o historii, pro úložiště všech čísel Zpráv a třeba i pro prezentaci jednotlivých venkovských farností. Postupně by také měl vznikat archiv našich akcí a ucelená fotogalerie. Doufáme, že stránky www.farnostroudnice.cz se na vašich monitorech zabydlí a budou vás přehledně a spolehlivě provázet.

A protože nejen Internetem živ je člověk (doufám!), učinili jsme také krok směrem ke komunikaci na živo. V neděli 6. září odpoledne jsme otevřeli Klášterní klub. Po dvou letech práce se díky Bohu, díky dobrovolníkům z farnosti i odjinud a díky benefici festivalu Oldstars on the Roud podařilo proměnit starý klášterní chlívěk v prostor určený ke společnému pobývání u kávy, čaje a knihy. Klub je určený jednak nám, farníkům, abychom kde měli posedět po mši, aby rodiče nemuseli na děti při náboženství čekat venku, abychom měli více příležitostí spolu neformálně mluvit, seznamovat se, společně plánovat. Ale jak řekl Michal Němeček, biskupský vikář pro pastorační práci, který přijel klubu požehnat, je klub určený také pro lidi „nekostelní“, pro které není vždycky snadné se s církví setkat. „Umíme sice lidem nabídnout krásné stavby, přednášky a muziku, ale zdá se, že to nestačí,“ řekl D.P. Němeček. A dodal, že vidí jako důležité mít reálně otevřené dveře a za nimi někoho, kdo nejen vaří kávu, ale také příchozím naslouchá. Kéž je tedy náš klub takovým tykadlem vystrčeným do světa, kterým se, jak pro změnu poznamenal náš pan farář, snad trochu dotkneme lidí, kteří často ani nevědí, že ve městě mají kostel. (Bez legrace, někdy se na něj schválně zkuste na ulici zeptat, my jsme nevěřili svým uším. Ale prý je to tím, že z aut není vidět do výšky.)

Děkujeme všem asi 50 návštěvníkům, co s námi přišli klub otevřít a za spoustu skvělých sladkostí. A doufáme, že se tam budeme potkávat. A protože se sluší uzavřít úvodník obloukem, tak si víc o klubu prosím přečtěte na tom novém webu...

Zuzana Horáková

KDO JE KDO

Nový jáhen

S Jirkou Zemanem jsme už jeden rozhovor otiskli, ale teď, po jáhenském svěcení, máme před sebou v podstatě nového člověka. A navíc si tato výjimečná událost zaslouží výjimečnou pozornost. Vezmu to tedy úplně od začátku: Jako konvertitu, který se nikdy v dospívání s církví nesetkal, by mě zajímalo, jak a kdy jsi o kněžské službě začal uvažovat?

Bylo to vlastně negativní cestou. Ačkoliv mi to nikdo nikdy nenaznačoval, měl jsem od dětství dojem, že se to ode mě bude chtít. A měl jsem z toho strach. Dokonce mi rodiče vyprávěli jednu událost z mého dětství, kterou si já sám nepamatuji. Bylo mi asi šest let, přišel jsem za nimi a řekl, že se bojím, že budu muset být knězem. Tak jsem se otázce kněžství vyhýbal, jak jen to šlo, zdálo se mi to divné, náročné a exotické. A pak přišlo nepříjemné období na střední, kdy jsem se musel začít rozhodovat, jak smysluplně naložit se svým životem. Musel jsem to začít nějak řešit. Zašel jsem za známými kněžími a začal jsem se víc modlit.

Takže ten zlom přišel na konci střední?

Kolem maturity jsem se modlil nějak podobně jako Mojžíš: „Pošli si koho chceš, ale mě rozhodně ne.“ Pak to šlo po etapách a v semináři už jsme byli jasně nasměrovaní. Ale vlastně jen teoreticky, vážné to začalo být, až když se blížilo svěcení.

Jak ses na svěcení připravoval?

Řekl bych: „Modlitbou a postem“, ale spíš modlitbou. Byl jsem na exerciciích na Břevnově u sv. Markéty. Dostal jsem pokoj, kde byla freska sv. Prokopa, což je můj biřmovací patron. To bylo hodně silné. Pak jsem ještě odjel k trapistům do ticha. Příprava trvala několik desítek dní, ale člověk asi není nikdy úplně připraven.

Měl jsi v těch posledních dnech pochybnosti?

Čekal jsem, že něco přijde, a přišlo. Ale nic zásadního, důležité otázky jsem si vyřešil už před tím. Spíš v tom smyslu, že na to nebudu mít. Ale vzpomněl jsem si na Františka z Assisi, který říkal: „Bohu se zalíbilo povolat si dalšího blázna.“ Pochybnosti jsou normální a budou se vracet.

A jak nakonec takové svěcení probíhá?

Nejdříve je setkání v kapli katedrály a tam proběhne společné vyznání víry a přísahy a pak se jde k oltáři. Byli jsme čtyři a šli jsme v průvodu za ministranty. Začne mše. Kázání už bylo zaměřeno na nás. V litaních jsme prosili o pomoc všechny svaté, patrony a přímluvce, a slibovali jsme modlitbu, poslušnost, čistotu, službu. A pak na nás biskup vložil ruce.

Jak jsi to vnímal?

Chtěl jsem si především pamatovat radost z toho okamžiku. Když se křtí dítě, tak potom kněz žehná matce a říká: „Ať nikdy matka tohoto dítěte nezapomene na radost tohoto dne.“ Tak to jsem si chtěl vrýt do paměti, abych to mohl použít, až přijdou těžké okamžiky. A pak jsem si ještě chtěl zapamatovat tři věci, které říkal biskup Malý, akorát že jsem je všechny zapomněl. Přišlo mnoho lidí gratulovat a já si to nestačil zapsat. Před svěcením jsem měl strach z trémy, ale nakonec jsem byl úplně v klidu. To znamená, že to bylo o mnoho příjemnější než třeba státnice. Vždycky jsem se podíval do lidí a oni se usmívali, tak jsem se také usmíval.

Cítíš teď na sobě nějakou změnu?

Spíš závazek ke změně. A také mě třeba baví, že když jsem se dříve modlil breviář, tak jsem se ho modlil dobrovolně, kdežto teď je to povinnost. Ale v tom pozitivním slova smyslu. Teď se ho modlím jménem církve.

Máš nějaké předsevzetí do jáhenského roku?

Mám tendenci očekávat hladký průběh budoucnosti, takže naučit se nechat se překvapovat.

Máš nějakou ideální vizi sebe jako kněze?

Nemám. Mám ideály. Mezi ně patří Filip Neri, Don Bosco, sv. Ignác, Karel Boromejský... Já nevím. Ať už to bude jakákoli služba, chtěl bych prostě plnost. Moc se mi líbil citát Terezie z Lisieux. Říkala: „Všechno chci.“

HISTORIE

*Pojďme se vydat na cestu do dávných dob ve vzpomínkách Františka Šťastného. Dnešní obzvlášť dlouhý a srdceryvný díl má název **Boleslavská pouť**.*

V zápiscích proboštství nalézáme, že dne 14. srpna roku 1713, kdy proboštem roudnickým byl Ondřej Josef Langhamr, vypukl v Roudnici a okolí zhoubný mor, jemuž do 1. února roku 1714 na osadě roudnické padlo za oběť 700 křesťanů a 400 židů. Zbožní Roudničané učinili toho času slib, že každého roku vypraví k obrazu Panny Marie do Staré Boleslavi slavné procesí na pouť. Slib tehdy učiněný zachoval se až do této doby. V sobotu ráno, před čtvrtou nedělí po svatém Duchu putuje každoročně valný počet poutníků a poutnic z Roudnice i z okolí do Staré Boleslavi. Od oné doby, kdy morová rána tak zle mezi zdejšími osadníky řádila, až do nedávna nebylo snad v Roudnici domu, z kterého by někdo pouti se nezúčastnil. V posledních létech horlivost tato poněkud ochabovala, ale když dostavěna byla česká severozápadní železnice, která ze stanice štětské usnadňuje spojení se Starou Boleslavou, tak že pohodlnější poutníci mohou až na místo dojetí, zvýšil se počet poutníků velmi značně. Horlivější poutníci jízdy ovšem nepoužijí, považujíce pouť pěšky vykonanou za záslušnější; těch horlivějších jest ale u porovnání k pohodlnějším menšina a proto není více houfec putujících tak značný, jako za dob dřívějších tehdy kromě drůžiček, které v krytých vozích jezdily, šli všickni pěšky. Roku 1857 v pátek odpoledne před poutí scházeli se do Roudnice z celého okolí venkované, kteří se na pouť vypravili, aby za časného jitra společně s roudnickými v proboštském chrámu Páně na cestu požehnání obdrželi a pak na cestu se vydali. Ze všech stran přibývaly do města houfy poutníků a poutnic. Ženy i děvčata měly svrchní sukně podkasány, na zádech v bílých plachtách košíky neb nůše s potravinami přes bedra uvázané, kdežto mužští zásoby své nesli si v ranečkách. Všichni vyhledali si ve městě známé, aby u nich noc přespali. K večeru vyzvednutá ve Špitálské kapli soška Panny Marie, upevněna na nosítka a za zvuků hudby a zpěvu a hlaholů zvonů nešena drůžičkami do proboštského chrámu. Všechen ten průvod, pod dojmem písní poutnických, byl do nejhlubšího nitra slavnostně naladěný a rozechvěný; oko mnohé poutnice zalévalo se slzami a hlas při zpěvu selhával. Na pouť boleslavskou těšili se v rodinách jako na událost neobyčejně radostnou, a mnohý chudšas nemaje nutných peněz na cestu, raději se vypůjčil než by doma zůstal. V domě číslo 56 na Koňském trhu leží těžce nemocná matička, u lože jejího klečí hošík asi dvanáctiletý, ve svých rukou drží levici nemocné matičky, líbaje a smáčeje ji horkými slzami. U nohou klečícího leží raneček, ve kterém zaobalen kus chleba, uprostřed vykrojená jamka naplněná máslem, na němž výkrojek poklopen. Toť zásoba potravy na cestu do Boleslavi. Matička, pokud jí zdraví dovolovalo, ráda chodívala každoročně na pouť, letos však chystala se na pouť mnohem delší, z které není návratu. Hošík, ač svým dětským rozumem nechápal povážlivý stav nemocné matky, prosil tak dlouho a tak dojemně, aby mu dovoleno bylo na pouť se vypraviti, až si konečně svolení rodičů vymohl a nyní uchystán na dalekou cestu loučí se s matičkou. „Mám velikou starost, Františku, že tam nedojdeš“,

promluvila s velkým namáháním matka. „Nestrachujte se, milá matičko; jsem dosti silen a uvidíte, že se vrátím zdráv domů; vzpomeňte si, že i Pán Ježíš, když mu bylo dvanácte let, vypravil se až do Jerusalema a to bylo mnohem dál než od nás do Boleslavi". Matka bolestně se usmála a tisknouc ruce svého dítěte pravila: „Bůh tě posilni a dej, abys šťastně došel tam i domů. Nezapomeň pomodliti se za mne a za tatínka". Chlapec sklonil hlavu na kraj lože matčina a dojat vážnými slovy matky, tiše si zaplakal. Matka položivši pravici na jeho hlavu, šeptala, žehnajíc dítěti, krátkou, ale vroucí modlitbu. Venku se zatím rozednilo, ranním tichem zahlaholil zvuk zvonu. Chlapec povstal, vtiskl na zvadlé suché rty matčiny poslední políbení a zvednuv svůj raneček, přistoupil po špičkách k loži otcovu. Otec ještě spal;

chlapec políbil jej na ústa a na ruku, čímž jej probudil. „Už jdeš?" otázal se, vida jej na cestu uchystaného, „nuže s Bohem! Drž se po cestě na blízku zpěváka, abys nezůstal pozadu, sice bys je potom nedohonil. Buď hodný a vrať se šťastně domů."

Chlapec nemoha pohnutím mluvit, pokývl pouze hlavou a skloniv se nad svými sestřičkami, desítiletou Aničkou a osmiletou Růženkou, políbil je na čelíčka a hbitě odcházel z domova. Zamířil ku kostelu. V kostele i před kostelem bylo již množství lidí. Hoch vešel do kostela a pátravým pohledem rozhlédl se po houfci žen a vyjasniv vlhké dosud oči, zamířil k lavici, ve které seděla teta, otcova sestra Alžběta. Tato jej přivítala vlídným pohledem. Za malou chvíli obřady skončily, kněz požehnal poutníkům na cestu a hoši skorouhvemi vyšli z kostela. Za nimi vyhrnul se zástup, družičky vynesly bohatě vystrojenou sošku Panny Marie a postavily se v ulici za praporečnickem. Starý Svoboda, vůdce a zpěvák roudnických poutníků, zanotoval píseň „Zdravas dcero Boha Otce", kněz a ministranti postavili se v čelo průvodu a za hlaholu zvonů a za zvuků hudby hnul se dav ku předu. Když došli za město k „božím mukám", předstoupila jedna z družiček, odříkala dojemné loučení velebnému pánu, který krátkou řečí na ně odpověděl. Potom usedli družičky a zámožnější poutníci do připravených vozů; ostatní poutnice zuly obuv, aby se jim lépe klusalo a seřadivše se kolem zpěváka, dali se na pochod k Rovnému. Vyprovázející vraceli se zvolna k městu. Poutník František, pamětliv napomenutí otcova, držel se stále na blízku starého Svobody. V Hořeních Beřkovicích byla první zastávka; tam poutníci snídali. Po snídani postoupil Svoboda ku křížku u cesty postavenému a oslovil poutníky: „Pomodleme se za jednu těžce nemocnou, která také ráda na pouť chodívala". Všichni poklekli a Svoboda předříkával, ostatní pak modlili se za ním. František domnívaje se, že modlitba tato vysílána k nebesům za jeho matičku, sepjál ruce a z celé své duše modlil se

za ni. Další cesta ubíhala za zpěvu a hudby dosti rychle, tak že okolo poledne měli poutníci již Klomín za sebou a docházeli ku kapli sv. Vojtěcha, kde si ve stínu stromů poodpočinuli. K páté hodině dorazili ku „Světičce“, kaplička se studánkou blíže Brandýsa. Tam každý oprášiv šat a obuv ustrojil se, aby do města vešli v pořádku. Z Brandýsa vyšel jim vstříc kněz a vedl je až do poutnického chrámu v Staré Boleslavi. Na malého poutníka Františka učinilo vše, co toho dne zažil, viděl a slyšel, mocný dojem. Mladistvá mysl jeho proniknuta byla takovou vroucí zbožností, že když na kamennou dlažbu chrámu poklekl a upjal zraky své na oltář, modlil se tak, jak dětská duše jeho citem přetékala: přednášel Pánu nebes i země slovy nehledanými, ale vřele a upřímně vše, co srdce jeho naplňovalo. Hlavním předmětem modlitby jeho byla nemocná matička. Nezapomínal ovšem na svého otce a sestřičky, ale na maminku myslil stále a v modlitbě vždy a vždy zase vracel se jen k ní. Konečné vše skončeno a péče všech obrácena k vyhledání noclehu. V neděli ráno sešli se poutníci v kostele, aby vykonali pobožnost „křížové cesty“. Mnozí se potom zpovídali, načež se po různu rozešli; jedni prohlíželi posvátné památky, uložené v sakristii kostela sv. Václava, jiní kupovali v krámcích na náměstí obrázky, košíčky a kříže, a někteří posilovali se boleslavským pivem v hostincích. František zašel s tetou Alžbětou do kostela sv. Václava. Tam s posvátnou úctou obdivoval hrob svatého vévody, místo kde dle pověsti pekl oplatky a bývalý vchod do kostela, kde klesl smrtelně zraněn najatými vrahy. Potom vystoupil po stupních k sakristii, ze své chudičké hotovosti zaplatil kostelníkovi spropitné, aby mu ukázány byly historické památky, jako kus drátěné košile a krev uschovaná v skleněné báni po sv. Václavu, zub sv. Apoleny a jiné. Když vše si důkladně prohlédl, vykonal i zde pobožnost, načež odebral se s tetou mezi krámy, aby pro maminku koupil obrázek. Zatím uběhlo dopoledne a byl čas, aby se připojili k ostatním poutníkům. Srdce i duše přeplněná dojmy, kořily se v nábožném zanícení před trůnem Božím, jehož v dětské obrazotvornosti viděl zahaleného v dýmu kadidla před oltářem vzhůru stoupajícího. Znova spínal malé ručky k modlitbě za svou ubohou milou matičku. Když konečně zpěvák Svoboda jménem poutníků jal se loučiti s Matičkou Staroboleslavskou, hlasitě zaplakal. Průvod se seřadil a za zpěvu doprovázeného zvukem hudby nastoupil cestu k domovu. K večeru dorazili do Lužce, kde u dobrých známých rolníků poskytnut jim nocleh. František s tetou a jinými ženami ubytoval se na komoře v jednom statku a utrmácen cestou brzy usnul. Ve snu střídaly se mu rozmanité obrazy, tak jak mu je rozčilený duch jeho vykouzlil, několikráte se z toho probudil, ale sotva se protáhl, opět usnul. Když se již okénkem denní světlo počalo do komůrky prodírat, zdálo se mu, že u jeho lože stojí matička a vztahuje po něm obě ruce: hošík radostně vzkřikl, až i probudil tetu a ostatní noclehářky. Když prohlédl a poznal, že i to byl sen, zatesknul po domovu. Na otázku tety, proč tak vykřikl, co se mu zdálo, vyprávěl svůj sen. Teta významně pohledla na své družky a dodala: „Jen aby se doma nepříhodilo neštěstí!“ Chlapci se při těch slovech uložila na prsa neobyčejná tíseň. Pomalu všickni se ustrojili a na návsi zazněla hudba, svolávající poutníky k další cestě. Ranní chlad prochvěl schvácené údy Františkovy tak, že mu zuby cvakaly; když ale kus cesty urazil, rozproudila se krev a rozehrála jej opět. Touha po milém domově dodávala mu síly, tak že statně ku předu kráčel. Již minuli Beřkovice a Kostomlaty, před zraky poutníků rozprostírala se známá krajina domácí,

prošli Rovné a Vesec, a blížili se k silnici k Roudnici vedoucí. Z Roudnice větřík zanášel jim vstříc hlas zvonku; byl to umíráček. Několik Roudničanů přicházelo poutníkům naproti; když došli a své milé, z cesty se vracející přivítali, všiml si jeden z nich Františka; pohladiv jej soucitně po tváři, pověděl mu, že umíráček vyzvání jeho mamince. Chlapec bolestně zaštkal, oči zalily se mu proudem slzí, že ani na cestu neviděl. Když konečně do města doklopýtal, odloučil se od poutníků a rovně zamířil k domovu. Vyběhl po schodech k bytu rodičů, ale dveře byly uzamčeny a uvnitř ticho jako v hrobě. Sklesl na prahu na kolena a hlasitě naříkal. Domácí pán, slyše nářek, přistoupil ku chlapci a odvedl si jej do svého bytu. Rodina domácího těšila osiřelého jak uměla, až konečně se poněkud utišil. Otec, hledaje chlapce mezi poutníky, dověděl se, že domů pospíchal; vrátil se tedy a našel jej u domácích. Sestřičky vrhly se plačícce na bratříčka a štkajícce vyprávěly, že je maminka poslala pro tatínka, který na chvíli z domova odešel, a když se s ním vrátily, našly maminku mrtvou. V den pohřbu otevřel otec byt, truhlář přivezl rakev a drahou matičku tam uložili. Obrázek, který jí synek z pouti přinesl, vložen jí do ztuhlých prstů. Vedle lože, na němž matička skonala, stál prádelník, na němž postavená byla skříň. Na straně této skříně, obrácené proti loži, byla křídou napsaná slova: „Sbohem drahý manželi!“ Umírající matička, sebravši poslední sílu, napsala ještě tato slova otci na rozloučenou. Slova tato pokud na skříni napsána zůstala, byla Františkovi drahou a jedinou po matičce památkou; však po čase byla setřená a ubožákovi zbyl jen obraz matčin v duši, ten ale nikdo a nikdy setřít nemohl. Modlitby dítěte vyprosily matičce vykoupení z útrap vezdejších.

ZDROJ: František Šťastný „Staré vzpomínky“ II. řada, Roudnice n.L. 1895.

Přepsal Filip J.K.V. Uzel

CO BYLO

KLÁŠTER ŽIL DIVADLEM – OLDSTARS ON THE ROUD

Již podruhé proběhl v areálu našeho bývalého kláštera divadelní festival pražské studentské umělecké skupiny Oldstars. Dům a zahradu zaplavilo rovných 100 účinkujících a více než 300 diváků: jejich počet se od loňského roku k naší radosti o stovku zvýšil. Festival byl realizován díky městskému grantu – z výtěžku ze vstupného jsme proto mohli Klášterní klub vybavit zvukovou technikou, která nyní bude k dispozici pro nejrůznější události. Vedle zisku hmotného nás ale potěšil i zisk nehmotný: dobrovolná práce mnoha mladých lidí, zájem veřejnosti o místo i program a opakovaná vyjádření z řad studentů, že účast na festivale byla jejich prvním osobním setkáním s prostředím církve. A že to nebylo marné.

Z ROUDNICE VYRAZILA PĚŠÍ POUŤ ZA UMĚLCE

Po sedmi ročnících na Moravě a osmém ve Východních Čechách vedla trasa deváté Pěší poutě za umělce krajinou severních Čech přes Říp, Doksany, Terezín, Litoměřice, Liběšice, Žatec a Maštv.

Stejně jako v předešlých ročnících byl připraven doprovodný program pro veřejnost, který tematicky vycházel ze zaměření letošního roku, což je zasvěcený život a eucharistie. Zahájení programu 2. srpna v Roudnici nad Labem bylo věnováno postavě sv. Františka z Assisi. Spisovatel Oldřich Selucký představil svou knihu Vzpoura v Assisi a vyprávěl o Františkově evangelizaci během páté křížové výpravy. Na pana Seluckého navázal herec a pastorační asistent Jan Horák s autorským představením František blázen.

Pěší pouť za umělce je forma modlitby za ty, kteří obdrželi dar uměleckého nazírání na život a jeho uměleckého ztvárnění. Aby jejich umělecká jedinečnost doplňovala a rozvíjela rozmanitost lidského společenství a prohlubovala tak duchovní rozvoj člověka. Aby si všichni takto obdarovaní uvědomili zodpovědnost za svou tvorbu a její vliv na společnost i na ně samé.

Martina Pavlíková

CO BUDE

PŘIHLAŠOVÁNÍ DĚTÍ NA NÁBOŽENSTVÍ

Počínaje nedělí 13. 9. jsou v kostele a na webu k dispozici přihlášky na páteční setkávání dětí s katechézí a výukou náboženství. Všechny skupiny od předškoláků po mládež začínají **rozřazením v pátek 2.10.** Nejpozději tehdy je třeba přihlášky odevzdat – panu faráři nebo někomu z katechetů.

SETKÁVÁNÍ BIŘMOVANCŮ

Skupina našich milých mladých, které na konci letošního školního roku čeká svátost biřmování, se sejde v neděli **4. 10. po mši v kostele.** Domluvíme se na režimu setkávání tak, aby všem vyhovoval i s ohledem na nové rozvrhy, na nové školy apod. Doražte prosím všichni, ať nepřijdete o možnost se k termínům vyjádřit!

MODLITBA TAIZÉ V KRABČICÍCH

Rodina Beranova opět všechny srdečně zve na svůj statek v Krabčicích ke zpívané modlitbě Taizé. Proběhne 18. září od 20h.

Adresa: Krabčice 4.

ARCIDIECÉZNÍ SETKÁNÍ PAPEŽSKÉHO MISIJNÍHO DÍLA DĚTÍ PROBĚHNE LETOS V ROUDNICI

Blíží se měsíc říjen, který je měsícem misí, jehož vrcholem je slavení Světového dne misí – u nás již 90 let známého jako Misijní neděle. Misionáři jsme z principu od křtu všichni. Také děti mohou být misionáři a pomáhat dětem v misijních zemích, proto bylo založeno Papežské misijní dílo dětí. Toto diecézní setkání slouží k tomu, aby se děti potkaly a také se misijně formovaly. Zvu vás tedy na 3. arcidiecézní setkání Papežského misijního díla dětí, a to **3. října 2015** do Roudnice nad Labem. Předpokládaný začátek bude kolem 10:00 hod a ukončení kolem 15:30 hod, aby se všichni účastníci byli schopni dopravit tam i zpět. Těšit se můžete na společné slavení mše sv., divadelní představení o sv. Františkovi, prohlídku starobylého kláštera a zjištění pár zajímavostí z naší historie, společné „misionářské“ činnosti a také na radost být pospolu a lépe se poznat. Pokud budou mít roudnické děti zájem se do programu také zapojit a setkat se s dětmi z jiných farností, je potřeba se zaregistrovat do 18. září na e-mailu klasterroudnice@gmail.com. Podrobné informace lze najít na www.missio.cz. Doufám, že si to i tentokrát užijeme!

SM. Angelika, SCB
arcidiecézní ředitelka Papežských misijních děl

OKÉNKO FARNÍ CHARITY

Poděkování organizátorům festivalu za potravinové přebytky

Farní charita Roudnice n/L děkuje organizátorům divadelního festivalu Oldstars on the Roud za potravinové přebytky, které po ukončení akce věnovali. Potraviny byly rozděleny matkám a dětem v azylovém domě a klientům nízkoprahového zařízení pro děti a mládež. Pokud byste se ocitli v podobné situaci a čelili nutnosti vyházet potraviny např. po větší akci, můžete se na nás obrátit, předáme je potřebným. Díky.

Prázdniny v nízkoprahovém klubu Bota

Během léta bývá tradičně nejvíce ze všech služeb vytížen nízkoprahový klub pro děti a mládež Bota. Nebylo tomu jinak ani letos. Klub byl pro děti a mládež otevřen po celou dobu letních prázdnin, vyjma týdne, kdy pracovnice čerpaly dovolenou. Denně se připravoval pestrý a zajímavý program - hry, soutěže, poznávací a vědomostní kvízy, dělala se keramika, origami, vařilo se a stolovalo, tancovalo i zpívalo.

Nezapomněli jsme ani na venkovní aktivity – hráli jsme různé hry, volejbal, florbal, fotbal, chodili na procházky či na výlety. Navíc v srpnu se konal příměstský tábor zaměřený na zvířata ANIMAL CAMP. Novinkou byla celoprázdninová hra "Co s vydělaným milionem?", která chtěla zvýšit povědomí našich malých klientů o koloběhu peněz a poučit je v oblasti finanční gramotnosti. Natiskli jsme vlastní klubové peníze a každý, kdo se chtěl do hry zapojit, dostal možnost pracovat a vydělávat si „klubové peníze“. Peníze mohly děti vydělat každý den za splnění úkolů (např. úklid, účast na aktivitách, dobré chování, pomoc druhým apod.). Občas jsme udělovali i pokuty za prohřešky a špatné chování. Za svůj prázdninový výdělek pak děti dostaly možnost nakupovat různé věci v klubovém bazárku. Původně jsme plánovali otevírat bazárek průběžně i během prázdnin, ale nakonec jsme se od toho záměru upustili a nechali to až na první školní týden. Snažili jsme se jim totiž vysvětlit, že vydělané peníze nemůžou hned utratit, jak to původně většina z nich plánovala, místo toho si tedy děti musely spořit. Na vytoužený den D netrpělivě čekali nejenom účastníci hry, ale i jejich rodiče a sourozenci, kteří s nimi celou hru během léta intenzivně prožívali. Místo jednoho krámků jsme nakonec otevřeli 4 obchůdky - Papírnictví u Janičky, Hračkárnu u Lucky, Butik u Klaryssy a Hrabárnu u Reni, aby byl sortiment co největší a naši klienti se mohli pečlivě rozhodnout, co si za výdělek nakoupí. K našemu překvapení byl největší zájem o školní potřeby, následovalo oblečení, drogerie a kosmetika. Hračky si kupovali jenom někteří, spíše pro mladší sourozence jako dárek. Naše hra o finanční gramotnosti bude dále pokračovat, zaměříme se na další zajímavá témata a před Vánoci otevřeme vánoční klubovou tržnici.

Pozvánka na oslavu Dne charity

Farní charita Roudnice nad Labem srdečně zve farníky **na přátelské setkání** při příležitosti **Dne charity** - svátku sv. Vincence z Pauly, patrona a zakladatele moderní charitativní práce, které se uskuteční **v neděli 27. září 2015** po mši svaté v prostorách kostela Narození Panny Marie v Roudnici n/L. Můžete zhlédnout video-prezentaci o činnosti naší farní charity a zeptat se nás na vše, co vás zajímá. Připravíme i malé překvapení a chutné občerstvení.

Marcela Lysáčková, FCH Rce n. L.

- **VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU NOVĚ KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“:** <http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/>

Pucinka

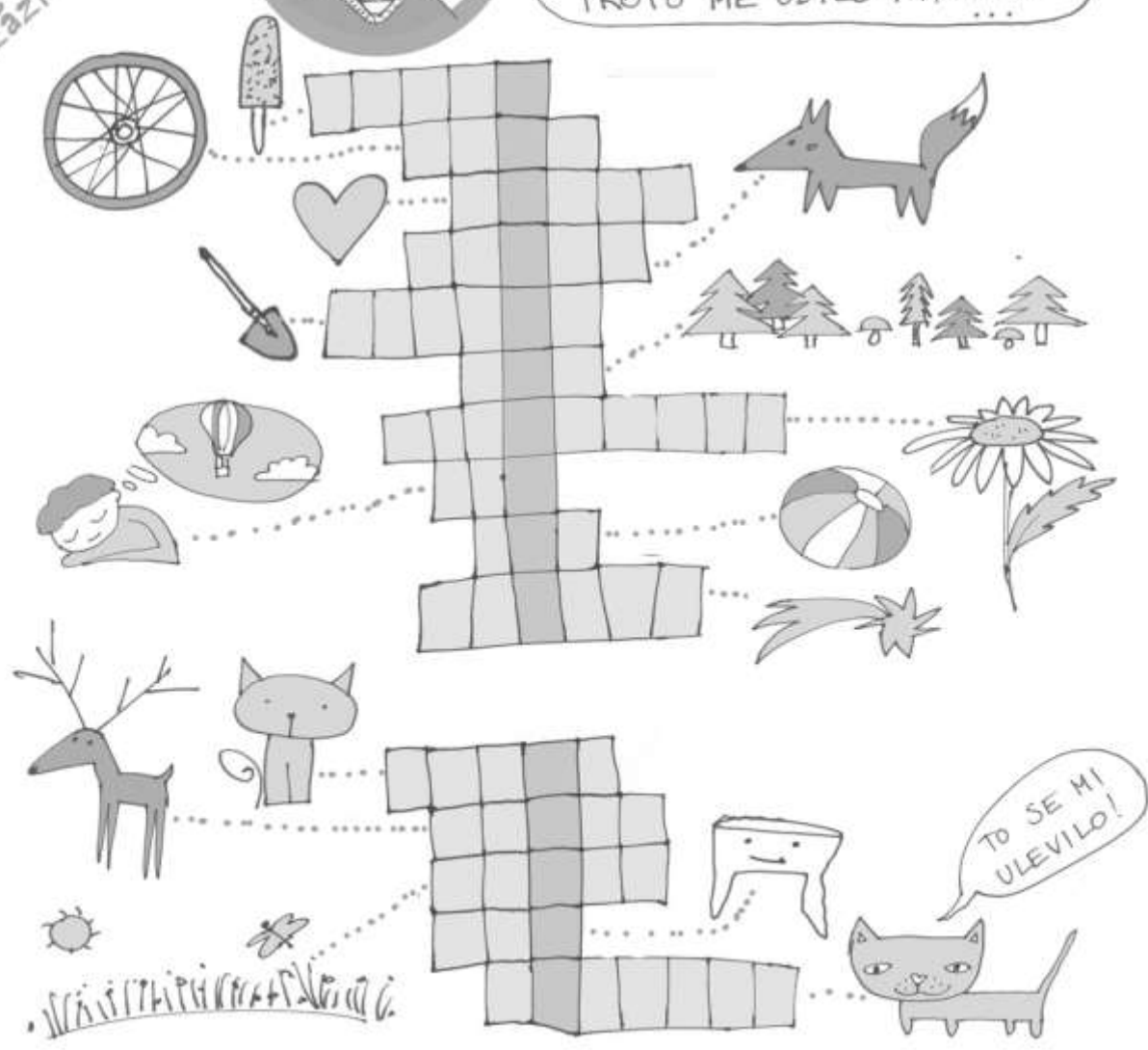
hledá šéfa

záznam z 6.9.2015

JÁ JSEM SE NARODIL JAKO KAVÁRENSKÝ POVALEČ. PROTO MĚ ODTEĎ NAJDETE V ...

TO SE MI ULEVILO!

PROGRAM *Ohlášky, které si nemusíte zapamatovat...*

- Ne 13. 9. *** Poutní mše sv. ve Vrbně – 15.00
- Po 14. 9. *** - Latinská mše sv. o Svátku Povýšení sv. Kříže – v kostele v Roudnici – **19.00**
- Řeckokatolická liturgie v kapli Farní charity – 15.00
- Pá 18. 9. *** Taizé modlitba v Krabčicích – 20.00
- Ne 20. 9. *** Poutní mše sv. ve Ctiněvsi – 7.30 (místo Černoučku)
- So 26. 9. *** Varhanní koncert v Bechlíně – 15.00
- Ne 27. 9. *** - Poutní mše sv. v Ledčicích – 7.30 (místo Černoučku)
- Poutní mše sv. v Bechlíně – 10.30
- Den charity
- Po 28. 9. *** Mše sv. o Slavnosti sv. Václava - v Roudnici – 18.00
- Út 29. 9. *** Mše sv. o Svátku sv. Archandělů - v Roudnici – 18.00
- Pá 2. 10. *** Rozřazení dětí do skupin na náboženství – 15.30
- So 3. 10. *** Arcidiecézní setkání Papežského misijního díla dětí
- Ne 4. 10. *** Setkání biřmovanců – po mši

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Nabízí se v Roudnici n/L půl hodiny před každou večerní mší sv. slouženou v kostele nebo v kapli na proboštství, případně na požádání i po ní. Na ostatních místech na požádání po mši sv. Lze si také domluvit zvláštní setkání ke svátosti smíření. V neděli dopoledne v Roudnici obvykle nelze zpovídat, neboť kněz buď právě přijíždí ze mše, nebo právě slouží mši, nebo právě odjíždí na mši... ☺

Martin Brousil

- Dočetli jste zprávy? Přečtěte si nový web!

www.farnostroudnice.cz

Římskokatolická farnost Roudnice n/L

Komenského 174

www.farnostroudnice.cz, Facebook/Klasterroudnice

kněz Martin Brousil, farnost.rce@seznam.cz, 608982813